

TECHNOSTALGIA

NEDERLANDS – ENGELS

MARCEL ROIJAARDS

VERTALING: ARTHUR EATON

Personen

Coda

Yoshua

Elin

Tiago

Sheng-Du

Igor

Jamal

Agnes

startpunt

Duinen, daarachter het vermoeden van de zee.

Wolken drijven door de hemel, de wind kronkelt als een slang door het helmgras. Een meeuw krijst. In dit aardse landschap staat een menselijke gestalte in een ruimtepak. We horen zijn ademhaling weergalmen in de helm. Hij staat bij een maquette. Het is een kopie van het duinlandschap. Erin staan futuristische kubuswoningen: hubs. Hij kijkt ernaar en dan weer naar het landschap. De toeschouwers horen zijn stem door een koptelefoon, alsof het een stem in hun eigen hoofd is.

coda Je droomt.

In een droom droom je dat je wakker wordt.

Je staat op uit bed, maar een deel van jezelf blijft liggen.

Wazig staar je in de spiegel.

Daar sta je.

Kennelijk...

Terwijl je jezelf aankleedt, kijk je naar je lijf.

Tenen, kuiten, ellebogen.

Je enkels.

Je herkent ze niet.

Rare dingen.

Enkels.

De huid zo strak over het uitstekende bot.

Je schiet in de lach.

Alles zo onecht...

Ook deze innerlijke stem.

Hij komt van te ver.

Of juist... merkwaardig dichtbij...

Hallo?

Hallo?

Hee!

Ben jij dat?

Jij?

Je kijkt naar je bed.

De afdruk van je lichaam is zichtbaar in de lakens.

Dat afwezige lijf droomt,

droomt dat jij hier staat,

dat je hier staat te kijken,

naar de afdruk van je lichaam in de lakens.

Hij geeft een schreeuw. Langzaam komt hij weer tot rust en krijgt hij zijn ademhaling onder controle.

Je moet verder.

Vooruit.

Hallo?

Hallo?

Hee!

Vergeet het.

Vergeet dat je slaapt.

Dit is echt.

Blijf niet staan.

Ga verder.

De toeschouwers lopen verder. Ze volgen een pad door de duinen, nemen een bocht, volgen opnieuw een pad. Ook daar staat iemand. Het lijkt dezelfde menselijke gestalte, al is het onmogelijk dat hij zich ongezien zo snel verplaatst heeft. Hij draagt hetzelfde ruimtepak en zijn ademhaling weergalmt op dezelfde manier in de helm. Zijn stem klinkt identiek aan die van de persoon die we eerder hoorden spreken.

coda Een dag zoals gisteren wordt het niet,
maar de herinnering houdt je op de been.

Hij somt op, haast als een mantra.

Alles was als thuis.

Er waren continenten en oceanen.

Er waren landen en rivieren.

Er waren paden door de duinen.

Er was wind die als een slang door het helmgras kronkelde.

Er waren hommels in de struiken.

Er waren voetstappen in het zand.

Alles.

Alles was precies zoals op aarde,
maar dan... zo'n 400 miljoen kilometer verderop.

Mars.

Hij kijkt om zich heen.

Hallo?

Hallo?

Hee!

Is daar iemand?

Wat sta je daar?

Je moet verder.

Vooruit.

wandeling 1

De toeschouwers volgen opnieuw het pad. De menselijke gestalte in het ruimtepak hebben ze achter zich gelaten, maar ze blijven zijn stem en ademhaling horen. Soms komt hij op willekeurige plekken weer tevoorschijn, ver weg in het landschap of dichtbij aan de rand van een hub.

coda Dat je loopt,

dat je denkt,

dat je geen idee hebt...

Dat je loopt,

dat je denkt...

Wat...?

Wat doe je...?

Wat deed je hier...?

Het ene been voor het andere.

Het andere voor het ene.

‘Vooruit’ ga je.

En langzaam...

Langzaam...

Langzaam komt het terug.

Je liep...

Je dacht...

Je was...
Je was hier al eens eerder.
Om ze te helpen.
Het was je taak.
Ze hadden je nodig.
Vooral toen het misging.
Toen ze het paradijs
opnieuw
dreigden te moeten verlaten.
Stilte.
Het ene been voor het andere.
Het andere voor het ene.
Dat je loopt,
dat je denkt,
dat je geen idee hebt...
Dat je loopt,
dat je denkt...
Wat...?

De toeschouwers verlaten na deze wandeling het pad en kunnen zelf hun richting door het duinlandschap bepalen. Hierdoor komen ze in willekeurige volgorde bij de hubs aan; die kan dus afwijken van de volgorde in dit script.

hub#72

In een duinpan staan de restanten van een futuristische kubuswoning. Precies zoals in de maquette, al was de woning daar nog intact, terwijl er in de realiteit vrijwel niets van over is. Alleen gedeeltes van het fundament zijn nog zichtbaar en slechts een van de wanden staat nog overeind. Deze hangt vol met gele 'post-it' notities. De personen die er woonden zijn verdwenen, maar komen weer tot leven in de herinnering van Coda. We horen door de koptelefoon hun stemmen, maar zien ze niet.

coda Hub 72.

Check.

Elin en... Noah.

Check.

Nee, correctie: Yoshua.

Check.

Zij: Ongeveer 29 jaar.

Vrij lang, schatting: 1 meter 81.

Blond, haar in een staart, tot over haar schouderbladen.

Check.

Smal gezicht, hoge jukbeenderen.

Kleine ogen, als van een vogel.

Ja, daar is ze, check, je ziet haar weer, hoe haar oren bewegen als ze lacht.

Er klinkt gegiechel van Elin.

Hij, Yoshua: ongeveer 32 jaar.

Nog iets langer dan zij.

Borstelig, donker haar.

Getinte huid.

Strak T-shirt, gespierd lijf.

Check.

Zijn gezicht wat moeilijker te vangen. Of...

Correctie: je begint hem weer voor je te zien.

Altijd een iets verbaasde blik.

De ogen opengesperd, alsof hij steeds iemand ontmoet die hij al lang niet gezien heeft.

Ook Yoshua begint te lachen.

Het was liefde op het eerste gezicht.

Ze trouwden met elkaar en kwamen hier wonen.

Vrij snel daarna verschenen de eerste barsten.

Het schild rondom Mars brak.

Als accuzuur sijpelde de straling Elins geheugen binnen.

elin Meneer?

Stilte.

Meneer?

yoshua Bedoelt u mij?

elin Waar zijn wij?

yoshua Wij? Ken ik u?

coda Noodlot komt nooit alleen.

Ook bij Yoshua priemde de straling dwars door zijn schedeldak.

Hij herinnerde zich niet meer dat ze van elkaar hielden.

Zijn koffers had hij al gepakt, alleen vergat hij weg te gaan.

Wezenloos.

Wezenloos stonden ze voor het raam naar buiten te staren.

elin Ik geloof... dat ik dit al eens eerder zag, maar misschien... Was dat daarnet...?

yoshua Wie weet... Zelf ben ik hier voor het eerst, al weet ik niet meer of ik ooit ergens anders stond.

coda Soms, heel even, als het ondeelbare moment dat een lucifer ontbrandt, herkenden ze elkaar. Dan was het opnieuw liefde op het eerste gezicht.

elin Nu. Dit. Schrijf het op!

yoshua Wat?

elin Dit. Wat je voelt. We moeten het ons straks nog herinneren.

yoshua Ik wil je!

elin Schrijf op!

yoshua Kleed je uit!

elin Schrijf op!

‘Laat nooit meer los,’ zet dat er ook maar bij.

Heb je dat?

yoshua ‘Laat nooit meer los.’

elin En zeg eens iets liefs.

yoshua Ik hou van je.

elin Cliché. Iets wat de moeite is om terug te lezen.

yoshua Als ik met mijn vinger langs je wenkbrauw strijk, voel ik me een kunstenaar.

elin Mooi. Schrijf op!

Het gehuil van een baby klinkt.

coda Tijdens een van die zeldzame momenten van herkenning werd hun kindje verwekt.

elin Ergens. We hadden het ergens opgeschreven.

yoshua Wat te doen als baby huilt: neem hem in je armen.

De baby blijft huilen.

yoshua Wieg hem zachtjes heen en weer.

De baby blijft huilen.

elin Wie is dit kind?

yoshua Dat... dat staat er niet.

De baby huilt nog luider.

yoshua Zing iets.

Elin begint verward te zingen, zoekend naar klank, ritme, woorden.

Langzaam komt de baby tot rust.

elin I'm just a... lonely boy

Lonely and... blue

I'm all alone

With nothin'... to do

Elin hapert. Yoshua begint mee te zingen.

yoshua

I've got everything...

elin

I've got everything...

yoshua

You could think of

elin

But all I want

elin en yoshua

Is someone to love

Someone, yes, someone to love

Someone to kiss

Someone to hold

At a moment like this

De baby brabbelt wat.

elin Meneer?

Stilte.

elin Meneer? Waar zijn wij?

wandeling 2

De toeschouwers wandelen verder. Ze horen Coda's ademhaling en stem.

coda Er was een tijd...

Vroeger.

Toen het zin had,

dat je hier liep,

dat je sprak,

dat je slikte,

dat je ademde.

De voetstappen die je achterliet,

leken niet van een vreemde.

Je wist tegen wie je sprak...

Hallo?

Stilte.

Wie ben jij?

Stilte.

Kerst op Mars.

Opeens herinner je je dat.

Niemand wist precies waarom maar de mensen versierden bomen.

Jij zorgde voor sneeuw.

Midden in de nacht spoot je ter verrassing een afgemeten laagje op de takken.

Het maakte de mensen gelukkig.

In alle hubs brandde licht.

Het was hier vol van leven.

Stilte. Langzame ademhaling.

Hallo?

Stilte.

Niet vertragen nu.

Niet bang zijn.

Vooruit.

Er moet ergens...

Ergens moet er toch iemand zijn...?

Iemand die antwoord geeft.

Hee!

Waar is iedereen?

Waarom lijkt vroeger langer dan ooit geleden?

hub#181

Ook van deze kubuswoning is haast niets meer over. In het zand staat alleen nog een bed en daaromheen liggen wat lege champagneflessen. Er klinkt zachtjes muziek, het geluid van twee mannen die seks hebben; handen die langs huid glijden, licht gekreun, versnelde ademhaling.

coda Tiago.

Check.

Eind zestig.

Bril, rood montuur.

Indringende blik, bevragend, maakte je altijd
wat nerveus.

Gaf je de indruk dat hij boven je stond...

Totdat de zwaartekracht...

Check.

Hij begon te veranderen,
moest zijn hoofd buigen.

Zijn leeftijd was het niet.

Er was meer aan de hand.

tiago Dit voelt niet goed.

sheng-du Jawel, het was al veel te lang geleden. Eindelijk!

coda De vriend van Tiago.

Zo'n twintig jaar jonger.

47.

Check.

Lang, slank.

Een kleine tatoeage in zijn hals;

van een scarabee.

Zijn gitzwarte haren blondeerde hij.

Met een kleine hoofdbeweging schudde hij steeds de lok voor zijn ogen

weg.

Niet als tik, maar om zijn elegantie te accentueren.

Check.

Je ziet hem weer voor je.

Sheng-Du.

Architect.

Was het er niet mee eens dat de aarde werd nagebouwd op Mars.

Hij had nieuwe vormen in zijn hoofd,

maar werd niet serieus genomen.

De muziek gaat abrupt uit.

tiago Nee, dit voelt niet goed...

Alsof er...

vanbinnen...

iets...

iets in mij leeft...

Sheng-Du kust hem.

tiago Niet doen.

sheng-du Juist wel!

tiago Een onbekend wezen...

Van binnenuit duwt het bulten in mijn lijf.

Kijk... kijk dan toch...!

Mijn ribben...

ze beginnen op kieuwen te lijken...

Mijn rug...

alsof ik vleugels krijg...

sheng-du Als je maar niet wegvliegt.

tiago Niet grappig!

coda Botten en kraakbeen,

nagels, tanden,

eelt en pigment,

bij gebrek aan zwaartekracht

groeide het alle kanten op.

Sommige mensen, zoals Tiago, hadden er veel last van.

De niet te stuiten wildgroei

vervormde hun lichaam in razend tempo.

tiago Hier, voel dan, de schubben op mijn lijf...

sheng-du Eerst werd je oud, nu een beest.

Je windt me op.

tiago Het is eng.

sheng-du Grijs worden niet?

Krom gaan lopen?

Stijf van de reuma naar de wc strompelen en naast de bril pissen.

Ik vind je mooi.

Mooier dan ooit.

Sheng-Du zet de muziek weer aan en opent een fles champagne.

tiago Je dacht: op aarde hadden ze dat feestje op de Titanic. Wij hebben een complete planeet die vergaat. Tijd voor champagne!

sheng-du Wij verlaten het zinkende schip op tijd.

Nog even en we vertrekken naar Proxima Centauri. Daar worden we allemaal zoals jij.

tiago Een monster...

sheng-du Hou je nou op?

Je bent een mens in de volgende versnelling.

Muterend,

evoluerend,

transponerend in iets ongekennds.

Dat je verandert maakt je echt,

alleen robots blijven altijd gelijk.

Jij bent uniek.

Ik hou van jou.

Sheng-Du kust Tiago.

wandeling 3

coda Je komt dichterbij.

Flarden,

opdoemend in je hoofd,

uit de nevels van het verleden.

Je ziet jezelf weer lopen.

Ooit.

Toen je deze stap zette en de volgende geen vragen opriep.

Je maakte je rondjes.

686 dagen per jaar.

Je verzorgde.

Je repareerde.

Je bewaakte.

Je reguleerde.

Zuurstof, zwaartekracht, luchtdruk.

Je controleerde.

Sluisdeuren, zonnecellen, stralingsniveaus.

Je observeerde.

Van gepaste afstand.

Veel dichterbij lieten ze je niet komen.

Kosmische butler, galactische klusjesman.

Je was tenminste iets.

Duidelijk, elke stap.

Stilte.

Waarom...?

Korte stilte.

Zei je wat?

Korte stilte.

Waarom lieten ze je niet dichterbij komen?

Stilte.

Je blijft even staan...

Je steekt je hand in de grond en schept er wat zand uit op.

Je laat het uit je vuist stromen.

Stilte.

Heeft zand geen waarde omdat de korreltjes identiek zijn?

Zijn bladeren aan de bomen minder mooi omdat ze zo op elkaar lijken?

Hebben mieren geen bestaansrecht omdat ze niet van elkaar te onderscheiden zijn?

Heeft de kopie van een handgeschreven liefdesbrief minder betekenis?

Heeft de kopie van de kopie van een handgeschreven liefdesbrief nog minder betekenis?

Stilte, alleen Coda's ademhaling.

Waarom maken die vragen je zo onrustig?

Waarom heb je het vermoeden dat je ze al eens beantwoord hebt?

Kan je niet beter omkeren?

Stilte, alleen Coda's ademhaling.

Vooruit.

Je wil weten.

Waar is iedereen?

Wie ben jij?

Hallo?

Hee!

hub#33

Ook van deze woning is vrijwel niets over. Op het fundament staat alleen een grote telescoop. Een eindje verderop bevindt zich een graf met een kruis. De stem van Igor klinkt.

igor Blauw.

Hij was blauw.

Weet je nog?

Blauw en vol van leven.

Blauw.

Elke vierkante centimeter vol van leven.

Mossen, microben, insecten.

Krioelend.

Ademend.

Levend.

Blauw.

Weet je nog?

Alles net als hier.

Net als hier maar dan echt.

Echt blauw.

Echte zuurstof.

Echte muggen die als je ze dood sloeg een veeg bloed op de muur
achterlieten.

coda Igor.

44 jaar.

Check.

Liep opvallend recht,
iets naar voren hellend haast,
alsof hij op zijn tenen liep.

Hoog voorhoofd.

Rossig haar.

Kalend bij de slapen.

Check.

Woonde samen met zijn zoon.

Jamal.

Check.

15 jaar.

Kastanjebruin haar, donkere ogen.
Rond zijn neus een zwerm sproeten,
die zich tot over zijn oren verspreidde,
als een uitdijend heelal.

Vol energie, nauwelijks te houden.

Check.

Je ziet ze weer staan.

Vader en zoon.

Zo verschillend, zo hetzelfde.

Elke dag, begin van de ochtend.

Stevig ingepakt in hun luchtdichte pakken. Dichtgeritst.

Vastgeklikt.

Driedubbel gecheckt.

Nog eens gecheckt.

jamal Het zit te strak...

igor Sta nou even stil!

jamal Au!

igor Als je pijn voelt, weet ik je dat je leeft.

Het geluid van voetstappen en zuurstofmaskers.

coda Samen liepen ze naar buiten.

Naar het graf van...

Korte denkpauze.

Saïda.

Check.

Jamals moeder, Igors vrouw.

Donker haar, dat weerbarstig alle kanten op krulde.

Stralend,

als de zon,

de zon zoals ze die,

lang geleden,

op aarde gezien moeten hebben.

Check.

Plotsklaps was ze er niet meer.

Saïda.

In een vlaag van verstandsverbijstering

– of wist ze wat ze deed? –

liep ze zonder zuurstofmasker naar buiten.

Binnen een fractie van een seconde stikte ze.

Vacuümgezogen vonden ze haar terug,

als een plastic zakje zonder inhoud.

*Igor is geëmotioneerd, zijn ademhaling klinkt onrustig in het
zuurstofmasker.*

igor Weet je nog? Als ze je naar bed bracht.

Ze verzon verhalen.

jamal Weet ik nog.

igor Over de tijd dat mensen in regenplassen dansten, dat ze hun handen in
de modder...

jamal Weet ik nog.

igor Weet je nog hoe ze tussen ons in zat op de bank? Hoe ze ons aan het
lachen...

jamal Weet ik nog.

igor Dat we met z'n drieën naar het...

jamal Weet ik nog.

coda Als ze niet bij het graf van Saïda waren, stond Igor achter zijn
telescoop.

Urenlang.

Starend naar de aarde.

igor Blauw.

Hij was blauw.

Weet je nog?

jamal *zachtjes* Kappen!

igor Blauw en vol van leven.

Blauw.

Elke vierkante centimeter vol van leven.

Mossen, microben, insecten.

jamal *zachtjes* Kappen!

igor Krioelend.

Ademend.

Levend.

Blauw.

Weet je nog?

jamal *luid* Kappen!

Die ouwe shit verhalen.

Steeds opnieuw.

Over toen en daar en blablabla.

Het boeit niet!

igor Zo dacht ik ook op jouw leeftijd.

jamal Krijgen we dat weer.

igor Lieverd, je hebt het recht om boos te zijn, om vooruit te willen.

jamal Waarom heb je ons niet op die lijst gezet? Waarom wil je niet naar Proxima Centauri?

igor Vooruitgang is niet altijd beter.

jamal Mamma is dood.

Stilte.

Als je door die telescoop kijkt, zoek je haar.

Elke minuut, elke seconde ben je bij haar en niet bij mij.

Terwijl zij er niet meer is...

Net zo dood als die fucking aarde.

Ik sta hier vlakbij je.

Voor mij heb je geen kijker nodig.

igor Daarvoor heeft een zoon een vader nodig:

denken dat je het allemaal beter zal doen.

jamal Fijn dat ik dat zelf heb mogen ontdekken. Je geeft me geen ruimte, ook niet aan mamma, daarom heeft ze die deur naar buiten opengedaan.

Stilte.

Sorry. Dat meende ik niet.

igor Weet ik.

Het geeft niet.

Kom, kom eens hier.

Jamal loopt naar Igor.

igor Je bent de enige die ik nog heb.

Jamal omhelst zijn vader.

jamal Zet je ons op die lijst?

igor Ik zal erover denken.

wandeling 4

coda Je nadert.

De waarheid sluipt hier ergens rond.

De verklaring van je eenzaamheid.

Je weet niet zeker of je het weten wilt.

Stilte.

Je dobbert op zee.

Ontspannen op je rug.

De zon in je gezicht.

Dan, opeens, het beseft:

het is er tien kilometer diep...

Aan de oppervlakte verandert dat niets en toch...

Paniek.

Nauwelijks kan je nog zwemmen.

Je roept om hulp, maar stikt haast.

Trappelend probeer je je lippen boven water te houden.

Datzelfde gevoel overvalt je,

als je beseft:

deze grond onder je voeten...

je staat op een planeet,

helemaal alleen,

omringd door de oneindigheid.

Hallo?

Is daar iemand?

Stilte.

Je wankelt,

zoekt naar houvast.

De gedachte is zo overweldigend,

dat je wegdrijft,

van alles en iedereen.

Het is alsof...

niet jij...

maar iemand anders hier loopt.

Alsof je niet het lichaam maar de schaduw bent.

Je wandelt met jezelf mee.

Samen alleen.

Hallo?

Hallo?

Hee!

hub#457

Net als van alle andere hubs is er ook van deze woonkubus vrijwel niets meer over. Op het fundament van de woning staan religieuze relikwieën van diverse godsdiensten. Een katholiek altaar, een Hindoestaans beeld, Afrikaanse schilden, orthodoxe iconen, islamitische kleden, een joodse kandelaar. Tezamen vormen ze een wonderlijke totempaal. Het geluid van een Tibetaanse klankschaal klinkt.

coda Soms stond je hier.

Korte stilte.

Correctie: niet 'soms'.

Vaak.

Je stond haar te begluren.

Van een afstandje.

Ongrijpbaar was ze.

Je bleef maar kijken.

De Tibetaanse klankschaal wordt opnieuw aangeslagen.

Agnes.

34 jaar.

Check.

Kortgeschoren, donker haar, zo zwart dat de glans blauw leek.

Bleke huid, haast transparant.

Breekbaar.

Tegelijkertijd: krachtig.

Nieuwsgierige, priemende ogen.

Blind.

Check.

De Tibetaanse klankschaal wordt opnieuw aangeslagen.

Als biologe moest ze aardse gewassen laten groeien op Mars.

Toen dat niet mogelijk bleek,

kreeg ze als taak het landschap na te maken,

zodat de mens zich hier thuis zou voelen.

Een nostalgische 3D print,

van een Frans korenveld, een oase in de woestijn of een Hollands duinlandschap.

Na een tijdje weigerde ze.

Iets of iemand,

geloofde ze,

had bepaald wat er ergens zou groeien.

Dat moest je aanvaarden.

Zonder beschermende bril keek ze naar de oplichtende nachthemel van de kosmos.

Het was zoals het was.

Ook nadat ze blind werd, bleef ze dat geloven.

Check.

De Tibetaanse klankschaal wordt opnieuw aangeslagen.

Soms kwam je tot in haar huis,
heel dichtbij haar.

Je dacht: ze ziet je toch niet.

Het geluid van de klankschaal sterft langzaam uit.

agnes Sta je daar al lang?

coda Niet echt... Ik kom de straling meten.

Korte stilte.

Ze nam je helm tussen haar handen.

agnes Hierbinnen mag hij af.

Het geluid van losklikkende beugels. Agnes doet de helm van Coda af.

coda Ze liet haar vingertoppen langs je wangen glijden.

agnes Je huid zo zacht...

Onwerkelijk haast.

Geen rimpels.

Geen littekens.

Zelfs geen kraaienpootje.

Een jongen nog.

En toch.

Zo jong ben je niet.

Je baardlijn strak afgetekend,

niet één verdwaalde stoppel.

De lucht uit je neus,

met de regelmaat van de klok

een afgemeten ademtocht.

Je mondhoeken,
links en rechts,
precies op dezelfde hoogte.

Hoe heet je?

coda Coda.

agnes Coda.

coda Ze pakte je handen,
drukte de binnenkant ervan tegen haar gezicht.

agnes Nu jij.

Hoe zie ik eruit?

Stilte. Agnes lacht na een tijdje.

Ben ik zo lelijk?

coda Je systeem liet je in de steek.

Ze kwam te dichtbij.

Kortsluiting.

Geen informatie...

Niets vertelde je hoe je hiermee moest omgaan...

Agnes zet muziek op; een geïmproviseerd jazz-nummer.

agnes Laten we dansen.

coda Je kon haar niet volgen,

hoe graag je dat ook wilde.

Hoe haar voeten bewogen...

Geen logica.

Zonder patronen.

Niets...

Niets kon je meer.

agnes Laat het gewoon gebeuren!

coda Het besef van je onvermogen, nagelde je vast aan de grond.

Alsof de stekker eruit getrokken was.

Agnes fluistert in het oor van Coda, terwijl de muziek nog steeds klinkt.

agnes Je bent toch niet bang voor dat naderende einde?

Het komt allemaal goed.

Al verdwijnen alle planeten, de hemel blijft bestaan;

ons echte thuis.

coda Je liet haar los, zij danste verder.

Iemand die jij niet zag, nam haar in zijn armen en leidde haar mee op het ritme van de muziek.

Van een afstandje bleef je naar haar kijken.

Opnieuw.

Beglurend.

De muziek sterft langzaam uit.

wandeling 5

coda IJzer waar roest op zit.

Een muur overwoekerd met klimop.

Een gezicht met pigmentvlekken.

Een gebarsten stuk steen.

Afbladderende verf.

Priemgetallen.

Een fiets zonder stuur.

Een piepend scharnier.

Mos op de bast van een boom.

Een hond met een manke poot.

Een huid vol rimpels.

De schoonheid van het imperfecte.

Je wilde het zo graag begrijpen.

De schillen van een mango in de prullenbak.

Een vlijmhard schot op de lat.

Champagne in een plastic bekertje.

De onscherpe foto van een onvergetelijk moment.

Een paradijsvogel op een elektriciteitskabel.

Het DNA van een neanderthaler.

Het lot dat nooit getrokken werd.

Het moment dat iemand naar zijn woorden zoekt.

De fractie van een seconde waardoor je geen winnaar, maar tweede wordt.

Miljoenen mieren die een poema verslinden.

Je toekomst vastleggen terwijl je al weet dat het anders zou moeten gaan.

Iemand passeren waarmee je de rest van je leven had kunnen delen.

Een raket die nooit meer zal vliegen.

Een planeet bekijken waarvan je weet dat het leven erop is vergaan.

Leven op een planeet waarvan je weet dat hij zal vergaan.

Geboren worden terwijl je weet dat je zal sterven.

Zuigen op een zuurtje terwijl je weet...

Je wilde het zo graag begrijpen.

Geloven dat je zoals hen kon zijn:

mensen.

rustpunt

Vanaf dit punt is de volgorde voor het publiek niet meer willekeurig.

Een open plek in de duinen. In het zand liggen rijen netjes naast elkaar gelegde body bags, van hard plastic, glanzend wit, haast als eieren. Op sommige plaatsen is de rode bodem van Mars zichtbaar onder het zand, als schaafwonden in het aardse landschap.

coda Ze zeggen dat er walvissen waren.

Zo groot als schepen.

Geen levend wezen was groter dan zij.

Ooit moet er een de laatste zijn geweest.

De laatste van een soort.

Nog een tijdje heeft hij door de oceaan gezwommen.

Hopend dat er toch nog een ander was:

een van zijn kinderen,

zijn vrouw...

Tegen beter weten in.

Allemaal had hij ze zien sterven.

Stikkend in het water,

als vogels die verbranden in de lucht.

Een onzichtbare vijand vergiftigde hen.

Alleen hij bleef gespaard.
Jaren bleef hij zoeken.
Tot in de donkerste troggen
en diepste spelonken.
Het kan toch niet...
Je kan toch niet...
de laatste zijn...
van een volledige soort...?
De onzichtbare vijand kreeg ook hem in zijn macht.
Zijn huid begon los te laten.
Zijn vinnen konden niet meer tegen de stroming op.
Ooit had hij uit zijn spuitgat triomfantelijk water omhooggespoten,
nu was het slechts een meelijwekkend straaltje.
Het was voorbij.
Bijna.
Bijna.
Nog één keer zou hij zich laten zien.
De laatste van een soort moest met trots uitsterven.
Vanuit de diepte zwom hij omhoog.
In volle vaart.
Harder en harder.
Nog één keer zou hij de zeespiegel doorklieven en fonteinen omhoog laten
spatten.
Nog één keer zou hij de zwaartekracht bespotten en naar de hemel reiken.

Nog één keer.

De dreun was monumentaal.

De afdruk van het enorme beest leek voor eeuwig in de zeespiegel
gebeeldhouwd.

Daarna zwom hij de diepte in.

Om nooit meer terug te keren.

Dieper en dieper.

Van de ontzagwekkende plons was al snel geen spoor meer te bekennen.

Gladgestreken glinsterde de oceaan in het zonlicht.

Alsof er nooit iets was gebeurd.

Een hele soort.

Uitgewist.

wandeling 6

De toeschouwers beginnen aan hun laatste wandeling. Ze ploeteren omhoog langs een duinhelling. Daarachter klinkt het geluid van de zee. Het is een flinke klim door het diepe, mulle zand.

coda Terwijl je loopt, denk je na.

Je denkt dat je denkt.

Je denkt dat je denkt dat je misschien niet eens meer echt bestaat.

Dat je niet veel meer bent dan een herinnering,
een herinnering aan de herinnering van de herinnering.

Stilte, alleen de ademhaling van Coda.

Het lijkt of je je eigen gedachten hoort.

De echo daarvan.

Hallo?

Ben jij dat?

Stilte, alleen de ademhaling van Coda.

Niemand?

Stilte.

Nee, dit kan niet.

Dat er zo nu en dan een diersoort uitsterft...

Maar de mens...

Onmogelijk.

Er is nog hoop.
Een nieuwe ster.
De volgende planeet.
Nog even.
Volhouden.
Doorlopen.
Je linkervoet wegzakkend in het zand.
Je rechtervoet zoekend naar evenwicht.
Het geploeter is bijzaak.
Vergeet je kuiten, de verzuring.
Wat stelt kramp voor in verhouding tot uitsterven?
Omhoog!
Omhoog!
Na de top volgen de kansen.
Er zullen raketten zijn.
Shuttles.
Laserschepen.
Ongekende technologie naar een onbekende dimensie.
New Amsterdam forever.
Proxima Centauri.
Daar ga je het helemaal anders doen.
Daar blijf je.
Voorgoed.
Eindelijk.

Thuis.

*Als de toeschouwers de top bereiken, is er geen raket of ruimteschip te zien.
Alleen de zee, het strand, een duinpan. Midden in die duinpan staat een
bankje. Hierop zit Coda in zijn ruimtepak.*

eindpunt

*De toeschouwers zijn in de duinpan gaan zitten,
rond het bankje waarop Coda zit.*

coda

Slapen.

Nooit meer wakker worden.

Dat zou een droom zijn,

maar de werkelijkheid laat zich niet verhullen.

Langzaam dringt het door.

Als een doffe zoem.

Diep in je hoofd.

Je schedeldak trilt ervan.

Geen mens.

Hier niet, daar niet.

Niemand heeft het gered.

En jij?

*Achter Coda verschijnt een tweede gestalte in
het duinlandschap, in eenzelfde ruimtepak.*

coda

Wat hier kan vliegen, is geen echte meeuw.
Wat hier kan groeien, is geen echte boom.
Wat hier kan stromen, is geen echte zee.
Wie hier kan ademen, is geen echt mens.

Stilte.

De twee gestalten staren naar elkaar.

coda

Je bent de kopie van de kopie van een
uitgestorven soort.
Een nutteloze robot.
Zoals jij zijn er velen,
van het origineel is niemand meer over.
Je kunt alleen jezelf nog tegenkomen.

Stilte.

coda

Het enige wat je rest, is vergeten.
Wissen en terugspoelen.
Steeds opnieuw.
Hopelijk word je ooit wakker en blijkt het allemaal anders te zijn gegaan.

De twee gestalten zetten hun helm gelijktijdig af. Ze blijken identieke robots te zijn, niet van een echt mens te onderscheiden. Het geluid van meeuwen, een blaffende hond, de wind en de branding klinkt. In het echt, maar ook lichtelijk vervormd. Die vervorming wordt steeds sterker. Sterker en sterker. Uiteindelijk verdwijnen de aardse klanken en blijft alleen de vervorming over. Als het publiek zijn koptelefoon afzet, gonst het geluid door de duinpan. Een kosmische klank. Het geluid van eenzaamheid, tot in de oneindigheid.

Da Capo

TECHNOSTALGIA

ENGELS

starting point

Dunes, behind them a hint of sea. Clouds drifting through the sky, the wind snaking through the sand reed. A gull screeching. A human figure in a space-suit is standing in this earthly landscape. We hear his breath resound in his helmet. He is next to a scale model. It is a copy of the dune landscape. It contains futuristic cube-shaped dwellings: hubs. He looks at them, then back at the landscape. The spectators hear his voice through a set of headphones, as if it is a voice in their own head.

coda You're dreaming.

In the dream you're dreaming that you wake up.

You get up, but part of you stays in bed.

You're hazily staring at a mirror.

There you are.

Apparently...

While you dress, you observe your body.

Toes, calves, elbows.

Your heels.

You don't recognise them.

Strange things.

Heels.

Skin caught tight over the protruding bone.

It makes you laugh.

Everything is unreal...

This inner voice is, too.

It seems so far away.

Or rather... strangely close...

Hello?

Hello?

Hey!

Is it you?

You?

You look at your bed.

The shape of your body visible in the sheets.

The absent body is dreaming,

it's dreaming that you are here,

that you're here,

looking at the shape of your body

in the sheets.

He yells. Slowly he calms down and regains control of his breath

You have to go on.

Onwards.

Hello?

Hello?

Hey!

Forget it.

Forget that you're asleep.

This is real.

Don't stop here.

Move on.

The spectators continue. They follow a path through the dunes, turn a corner, follow another path. There is someone there, too. It looks like the same human figure, but it is impossible that he could have moved so quickly unseen. He is wearing the same space-suit and his breath resounds in the helmet in the same way. His voice is identical to that of the person we heard before.

coda It's not going to be a day like yesterday,

but the memories keep you going.

He is summarising, almost like a mantra.

Everything was like it was at home.

There were continents and oceans.

There were countries and rivers.

There were paths through the dunes.

There was a wind that snaked through the sand reed.

There were bumblebees in the brush.

There were footsteps in the sand.

Everything.

Everything was exactly like it was on Earth,
except... it was 400 million kilometres away.

On Mars.

He looks around.

Hello?

Hello?

Hey!

Is anyone there?

What are you standing there for?

You have to move on.

Onwards.

first route

The spectators follow the path again. They have left the human figure in the space-suit behind, but they keep hearing his voice and breath. Sometimes he reappears in random places, far away in the landscape, or close to the edge of a hub.

coda That you're walking,
that you're thinking,
that you've got no idea...
That you're walking,
that you're thinking...
What...?
What are you doing...?
What were you doing here...?
One foot in front of the other.
The other in front of the one.
'Onwards' you go.
And slowly...
Slowly...
Slowly it's coming back.
You were walking...
You were thinking...

You were...

You were here before.

To help them.

That was your task.

To help them.

They needed you.

Especially when it all went wrong.

When paradise had to be left again.

Silence.

One foot in front of the other.

The other in front of the one.

That you're walking,

that you're thinking,

that you've got no idea...

That you're walking,

that you're thinking...

What...?

The spectators leave the path after this walk and choose their own path through the dunes. This means they reach the hubs in random order, which might differ from the order in this script.

hub#72

In a hollow, there are remnants of a futuristic cube. It is exactly like one in the scale model, although it is still intact there, while in reality there is not much left. Only parts of the foundation are visible, only one of the walls is still standing. It is full of yellow post-it notes. The people who once lived there are now gone, but they come alive in Coda's memories. We hear their voices through the headphones, but we don't see them.

coda Hub 72.

Check.

Elin and... Noah.

Check.

No, correct that: Yoshua.

Check.

She: around 29 years old.

Quite tall, estimate: 1 metre 81.

Blonde, hair in a ponytail, over her shoulder- blades.

Check.

Thin face, high cheekbones.

Small eyes, like a bird's.

Yes, there she is, check, you see her again,

how her ears move when she laughs.

We hear Elin's giggles.

He, Yoshua: around 32 years old.

A little taller than she is.

Bristly, dark hair.

Darker skin.

Tight T-shirt, muscular body.

Check.

His face is harder to catch.

Or...

Correct that: you are starting to see him again.

Always a look of surprise.

Eyes open, as if he's meeting someone who he hasn't seen for a long time.

Yoshua also laughs.

It was love at first sight.

They married and moved here.

Quite quickly the first ruptures appeared. The shield over Mars broke.

Radiation seeped in the cracks of Elin's memory like battery acid.

elin Sir?

Silence.

Sir?

yoshua You mean me?

elin Where are we?

yoshua We? Do I know you?

coda Ill fate never comes alone.

The radiation penetrated Yoshua's skull, too.

He didn't remember that they loved each other.

His suitcases were packed, except...

He forgot to leave.

Absent-minded.

Absent-mindedly they stood in front of the window, looking out.

elin I believe... that I've seen this before, but perhaps... Was it just now?

yoshua Who knows... Myself, I'm here for the first time, although I'm

unsure if I was ever anywhere else.

coda Sometimes, very briefly, like the single moment of a match bursting

into flame, they recognised each other. And then it was love at first sight all

over again.

elin Now. This. Write it down!

yoshua What?

elin This. The thing you're feeling right now. We have to remember it later

on.

yoshua I want you!

elin Write it down!

yoshua Undress!

elin Write it down!

'Never let go,' write that down, too.

Did you get that?

yoshua 'Never let go.'

elin Say something nice.

yoshua I love you.

elin That's a cliché though. Write down something worth reading.

yoshua When I trace your eyebrow with my finger, I feel like an artist.

elin Good. Write that down!

The sound of a baby crying.

coda During one of these scarce moments their child was conceived.

elin Somewhere. We have written it down somewhere.

yoshua What to do when baby cries: cradle in arms.

The baby keeps crying.

yoshua Rock him back and forth.

The baby keeps crying.

elin Who is this child?

yoshua That... it doesn't say.

The baby cries louder.

yoshua Sing something.

Elin starts singing confusedly. She searches for sounds, rhythm, words.

Slowly the baby calms down.

elin

I'm just a... lonely boy

Lonely and... blue

I'm all alone

With nothin'... to do

Elin stops. Yoshua starts singing along.

yoshua

I've got everything...

elin

I've got everything...

yoshua

You could think of

elin

But all I want

elin and yoshua

Is someone to love

Someone, yes, someone to love

Someone to kiss

Someone to hold

At a moment like this

The baby is babbling.

elin Sir?

Silence.

Sir? Where are we?

route 2

The spectators carry on. They hear Coda's breath and voice.

coda There was a time...

Before.

When there was a reason

for you to walk here.

That you were speaking,

when you were swallowing,

when you were breathing.

When the footsteps you left behind,

were not a stranger's.

You knew who you were talking to...

Hello?

Silence.

Who are you?

Silence.

Christmas on Mars.

Suddenly you remember.

Nobody knew precisely why, but people decorated trees.

You gave them snow.

In the middle of the night you sprayed a thin layer on the branches.

It made the people happy.

There was light in every hub.

It was full of life here.

Silence.

Slow breathing.

Hello?

Silence.

Don't slow down now.

Don't be afraid.

Onwards.

It must be somewhere...

Somewhere there must be someone...?

Someone who will answer.

Hey!

Where is everyone?

Why does before feel longer ago than ever?

hub#181

This cube has also been left mostly destroyed.

In the sand there is only a bed and beside it some empty champagne bottles.

Soft music is playing over the sound of two men having sex; hands rubbing on skin, soft moans, rapid breathing.

coda Tiago.

Check.

Late sixties.

Glasses, red frame.

Penetrating gaze, questioning, made you slightly nervous.

He gave the impression of being above you...

Until gravity...

Check.

He started to change,

had to bow his head.

It was not his age.

There was more going on.

tiago This doesn't feel right.

sheng-du Yes it does, it's been far too long. Finally!

coda Tiago's friend.

Twenty years younger.

47.

Check.

Long and slim.

Small tattoo in his neck;

a scarab.

He dyed his black hair blonde.

With a small flick of the head he would shake the hair from his face.

Not like a tick, but to emphasise his elegance.

Check.

You see him again.

Sheng-Du.

Architect.

Didn't agree with Earth being rebuilt on Mars.

In his mind he created new shapes, but people did not take him seriously.

The music stops abruptly.

tiago No, this doesn't feel right...

It's as if...

Inside me...

Something...

Something is alive...

Sheng-Du kisses him.

Don't.

sheng-du I want to!

tiago An unknown creature...

From the inside it's pressing lumps into my body.

Look... Look!

My ribs...

they're starting to look like gills...

My back...

it's as if I'm growing wings...

sheng-du Don't fly away!

tiago Not funny.

coda Bones and cartilage,

nails, teeth,

callouses and pigment,

with no gravity to hold them down

they started to grow every which way.

Some people, like Tiago, suffered from this.

The unstoppable growth

warped their bodies at a break-neck pace.

tiago Here, feel them, feel the scales on my skin...

sheng-du First you grew old, now you're growing into a beast.

You excite me.

tiago It's scary.

sheng-du And going grey isn't?

Growing old and crooked?

Stumbling to the toilet with rheumatism and pissing next to the bowl.

I think you're beautiful.

More beautiful than ever.

Sheng-Du turns the music back on and opens a bottle of champagne.

tiago You thought: Earth had a party on the Titanic. Well, we have a whole planet that's going under. Time for champagne!

sheng-du We are abandoning this sinking ship right on time. Soon we'll be leaving for Proxima Centauri. There we'll all become like you.

tiago A monster...

sheng-du Will you stop?

You're a human in the next gear.

Mutating,

evolving,

changing into something unknown.

The fact that you're changing makes you real, only robots stay the same.

You're unique.

I love you.

Sheng-Du kisses Tiago.

route 3

coda You're getting close.

Fragments,

swimming into your mind

from the depths of the past.

You see yourself walking again.

Once.

When you took a step and didn't question the next.

You made your rounds.

686 days a year.

You cared.

You repaired.

You protected.

You regulated.

Oxygen, gravity, air pressure.

You checked.

Doors, solar panels,

radiation levels.

You observed.

From a safe distance.

They wouldn't let you get any closer.

Cosmic butler, galactic handyman.

You were something, at least.

Clear, every step.

Silence.

Why...?

Short silence.

Did you say something?

Short silence.

Why did they not let you come close?

Silence.

You stand still...

reach to the ground and scoop up some sand.

It drops from your fist.

Silence.

Is sand of no value because the grains are identical?

Are leaves on trees less beautiful because they look alike?

Is there no reason for ants to exist because you can't tell them apart?

Does a copy of a love letter have less meaning than the original?

Does the copy of a copy of a love letter have even less meaning?

Silence, only Coda's breath is audible.

Why do these questions make you feel restless?

Why do you feel like you've answered them before?

Isn't it better to turn around?

Silence, only Coda's breath is audible.

Onwards.

You want to know.

Where is everyone?

Who are you?

Hello?

Hey!

hub#33

The remains of this house don't amount to much either. On the foundation there is a large telescope. Not far from the former residence is a grave with a cross. We hear the voice of Igor.

igor Blue.

It was blue.

D'you remember?

Blue and full of life.

Blue.

Every square centimetre was full of life.

Mosses, microbes, insects.

Crawling.

Breathing.

Alive.

Blue.

D'you remember?

Everything was like it is here.

Just like here, but real.

Real blue.

Real oxygen.

Real mosquitos that left a bloody stain on the wall when you swatted them to death.

coda Igor.

44 years old.

Check.

Walked surprisingly upright,

almost tipped forwards,

like he was on his toes.

High forehead.

Reddish hair.

Balding at the temples.

Check.

Lived with his son.

Jamal.

Check.

15 years old.

Chestnut brown hair, dark eyes.

Around the nose a swarm of freckles,

that spread to his ears even,

like an expanding universe.

Full of energy, barely contained.

Check.

You see them again.

Father and son.

So different, and yet the same.

Every day, early morning.

Wrapped up in airtight suits.

Zipped up.

Clicked up.

Triple checked.

Checked again.

jamal It's too tight...

igor Stand still for a moment!

jamal Ouch!

igor If you hurt, I know you're alive.

The sound of footsteps and oxygen masks.

coda Together they went out,

to the grave of...

Short pause.

Saïda.

Check.

Jamal's mum, Igor's wife.

Dark hair defiantly curling every which way.

Shining.

Like the sun,

like they say it once shone on Earth.

Check.

Suddenly she was gone.

Saïda.

In a moment of lunacy

– or did she know what she was doing? –

she walked out without her oxygen mask.

She choked in less than a second.

They found her shell of a body, sucked dry,

like a plastic bag with nothing in it.

Igor is emotional, his breath restless in the mask.

igor Do you remember? When she took you to bed. She'd make up stories.

jamal I remember.

igor About the time when people still danced in puddles, when they reached
into the mud and...

jamal I remember.

igor Remember how she would sit in between us on the sofa? How she used
to make us laugh...

jamal I remember.

igor That the three of us would...

jamal I remember.

coda When they weren't at Saïda's grave, Igor would be behind his
telescope.

For hours.

Staring at Earth.

igor Blue.

It was blue.

Do you remember?

jamal *quietly* Cut it out!

igor Blue and full of life.

Blue.

Every square centimetre was full of life.

Mosses, microbes, insects.

jamal *quietly* Cut it out!

igor Crawling

Breathing.

Alive.

Blue.

Do you remember?

jamal *loud* Cut it out!

Your stupid stories.

Again and again.

About then and there and blah blah blah.

It doesn't matter!

igor I thought like that when I was your age.

jamal Not that again.

igor Son, you've got the right to be angry, to want to move on.

jamal Why didn't you put us on the list?

Why don't you want to go to Proxima Centauri?

igor Progress isn't always better.

jamal Mum is dead.

Silence.

When you look through that telescope, you're looking for her.

Every minute, every second, you are with her, and not with me.

And she's gone...

As dead as that fucking Earth.

I'm right here next to you.

You don't need a telescope to see me.

igor That's why a son needs a father: to believe that he can do better.

jamal Thanks for letting me find that out for myself. You're not giving me any space. Nor mum. That's why she opened that door and walked out.

Silence.

Sorry. I didn't mean that.

igor I know.

It doesn't matter.

Come. Come here.

Jamal approaches Igor.

You're the only one I've got now.

Jamal hugs his father.

jamal Put us on the list?

igor I'll think about it.

route 4

coda You're getting close.

Truth is lurking around somewhere.

The explanation for your loneliness.

You're not sure you want to know.

Silence.

You're afloat at sea.

Relaxed on your back.

Sun in your face.

Then, suddenly, you realise:

it's 10 kilometres deep...

That doesn't change things on the surface,

and yet...

Panic.

You can hardly swim.

You cry for help, almost choke.

You're trying to keep your lips above water.

The same feeling comes over you, when you realise: that the ground under
your feet...

you're on a planet,

entirely alone,

surrounded by infinity.

Hello?

Is anyone there?

Silence.

You're toppling over,
grasping for something.

The thought is so overwhelming,
it casts you adrift,
away from everything and everyone.

It's like...

Not you...

But someone else is walking here.

As if you're not the body but the shadow.

You're walking beside yourself.

Alone together.

Hello?

Hello?

Hey!

hub#457

Like the other hubs there is not much left of this cube. On the foundation of the house are religious relics from various faiths. A Catholic altar, a Hindu statue, African shields, Orthodox icons, Islamic cloths, and a Jewish candelabra. Together they form a miraculous totem pole. The sound of a Tibetan prayer bowl can be heard.

coda Sometimes you'd stand here.

Short pause.

Correct that: not 'sometimes'.

Often.

You were looking at her.

From a distance.

She was unreachable.

You kept looking.

The Tibetan Prayer bowl is rung again.

Agnes.

34 years old.

Check.

Trimmed, dark hair, so black it has a bluish glow.

Light skin, almost transparent.

Fragile.

At the same time: powerful.

Curious, penetrating eyes.

Blind.

Check.

The Tibetan Prayer bowl is rung again.

As a biologist it was her task to grow crops on Mars.

When that proved impossible,

her task became to copy the landscape,

so humans would feel at home here.

A nostalgic 3D print,

of a French cornfield,

an oasis in the desert,

or the Dutch dunes.

After a while she refused.

Something or someone,

she believed,

had determined what should grow where.

You had to accept that.

She looked at the luminescent skies of the cosmos without protective glasses.

It was what it was.

Even after she went blind, she kept believing that.

Check.

The Tibetan Prayer bowl is rung again.

Sometimes you would come into her house, very close to her.

You thought: she can't see you anyway.

The sound of the bowl softly fades.

agnes Have you been standing there for long?

coda Not really... I've come to measure the radiation.

Short silence.

She took your helmet in her hands.

agnes Inside you can take it off.

The sound of the helmet unclipping. Agnes takes off Coda's helmet.

coda She ran her fingertips over your cheeks.

agnes Your skin is so soft...

It's almost unreal.

No wrinkles.

No scars.

Not even crows feet.

A boy.

And yet.

You're not that young.

Your beard is neatly trimmed.

No stray hairs.

The air from your nostrils.

Measured breaths,

like clockwork.

Corners of your mouth,

left and right,
exactly the same height.

What's your name?

coda Coda.

agnes Coda.

coda She took your hands,
pressed the inside against her face.

agnes Now it's your turn.

What do I look like.

Silence.

Agnes starts laughing.

Am I that ugly?

coda Your system failed you.

She came too close.

Fuses blew.

No information...

Nothing to tell you how to deal with this...

Agnes turns some music on; an improvised jazz piece.

agnes Let's dance.

coda You couldn't follow.

However much you wanted.

Her feet moved...

No logic.

Without patterns.

Nothing.

You couldn't do anything.

agnes Just let it happen!

coda The realisation of your impotence nailed you to the floor.

As if you'd been unplugged.

Agnes whispers in Coda's ear while the music keeps playing.

agnes You're not afraid of the end, are you?

It will be alright.

Even if the planets all disappear, heaven will still exist;

our true home.

coda You let her go, and she danced on.

Someone you couldn't see, took her in his arms and led her on the rhythm
of the music.

From a distance you kept watching her.

Again.

Spying.

The music softly fades.

route 5

coda Rusty metal.

A wall covered in vines.

A face with dark spots.

A broken piece of rock.

Peeled paint.

Prime numbers.

A bicycle with no handlebars.

A squeaky hinge.

Moss on the bark of a tree.

A dog with a lame leg.

Skin full of wrinkles.

The beauty of imperfection.

You wanted to understand it so badly.

Mango peels in a bin.

A hard shot on a goalpost.

Champagne in a plastic cup.

A blurry picture of an unforgettable moment.

A bird of paradise on a wire.

The DNA of a neanderthal.

The lottery ticket that was never pulled.

The moment someone searches for words.

The split second that makes you runner-up instead of winner.

Millions of ants devouring a mountain lion.

Planning a future that you know won't last.

Passing someone that you could have shared a life with.

A rocket that will never fly again.

Looking at a planet on which all life is lost.

Living on a planet that you know will not last.

Being born while you know that you'll die.

Sucking an acid drop while you know...

You wanted to understand so badly.

Believe that you could be like them: humans.

resting point

From this point on the sequence of events is no longer random.

An open spot in the dunes. In the sand are rows of body bags. They are made of a hard plastic, a shining white, almost like eggs. In some spots the red soil of Mars is visible underneath the sand, like scratch marks in the earthly landscape.

coda They say there were whales.

As big as ships.

No creature was bigger than them.

There must have been a last one.

The last of its kind.

It must have swum through the ocean for a while.

Hoping to find another:

one of its offspring,

its mate...

Against all odds.

He had seen them all die.

Choked on the water,

like birds burning in the sky.

An invisible enemy was poisoning them.

Only he was spared.
For years he searched.
In the deepest caverns
and the deepest caves.
It can't be...
You can't be...
The last...
Of an entire species?
The invisible enemy overpowered him too.
His skin started to peel.
His fins no longer beat the currents.
Once upon a time he had spouted triumphantly from his blowhole,
now it was only a tiny trickle.
It was over.
Almost.
Almost.
He would show himself one more time.
The last of his kind had to die with dignity.
From the depths he swam upwards.
Full steam ahead.
Faster and faster.
Once more he would cleave the sea level and spout out fountains.
Once more he would defy gravity and reach for the heavens.
Once more.

The thud was enormous.

The imprint of the great beast seemed sculpted in the surface of the water
for good.

Then he swam into the depths.

Never to return.

Deeper and deeper.

Soon there was no trace of that mighty splash.

The ocean shimmered smoothly in the sunlight.

As if nothing ever happened.

A whole species.

Erased.

route 6

The spectators set off on their last walk. They plod up the dune. Behind it is the sound of the sea. It is quite a climb through the deep, loose sand.

coda While you're walking, you're thinking.

You think that you're thinking.

You think that you think that you might no longer truly exist.

That you're not much more than a memory, a memory of a memory of a memory.

Silence, only Coda's breathing is audible.

It seems like you're hearing your own thoughts.

Their echoes.

Hello?

Is it you?

*Silence, only Coda's breathing is audible.*Nobody?

Silence.

No, this can't be.

Now and then a species will go extinct...

But humans...

Impossible.

There's still hope.

A new star.

The next planet.
Just wait.
Hang in there.
Onwards.
Your left foot sinking in the sand.
Your right foot searching for balance.
The plodding is secondary.
Forget your cramping calves.
What's a cramp compared to extinction, after all?
Up!
Up!
Over the top there'll be possibilities.
There will be rockets.
Shuttles.
Laser ships.
Unknown technology into an unknown dimension.
New Amsterdam forever.
Proxima Centauri.
There you'll do everything different.
That's where you'll stay.
Forever.
Finally.
Home.

As the spectators reach the top, they find there is no rocket or spaceship in sight. Only the dunes, the beach, a hollow. In the middle of the hollow is a bench. On the bench is Coda in his space-suit.

final point

*The spectators sit down in the hollow, around
the bench that Coda is sat on.*

coda To sleep,
and to never wake up.
That would be a dream.
But the truth will reveal itself.
Slowly it will reach you.
Like a muffled buzz.
Deep inside your head.
It makes your skull vibrate.
No more humans.
Not here, not there.
Nobody made it.
And you?

*Behind Coda appears a second figure in the landscape, in an identical
space-suit.*

coda Whatever flies here, is no real seagull.
Whatever grows here, is no true tree.

Whatever flows here, is no real sea.

Whoever breathes here, is no true human.

Silence.

The two figures stare at each other.

coda You're a copy of a copy of an extinct species.

A useless robot.

There are many others like you,

but none of the originals are left.

You can only meet yourself.

Silence.

coda The only thing left is to forget.

Erase and rewind.

Again and again.

Hopefully you'll wake up someday and find that it all went differently.

The figures take off their helmets simultaneously. They appear to be identical robots, indistinguish-able from real humans. The sound of seagulls, a barking dog, the wind and the waves. Real, but also slightly distorted. The distortion increases. It becomes stronger and stronger.

Finally, all human sound disappears, only the distortion is left. When the

spectators take off their headphones, the sound is ringing in the hollow. A cosmic sound. The sound of an infinite loneliness.

Da Capo

Technostalgia ging als coproductie van Ulrike Quade Company en Strijbos & Van Rijswijk in première op 15 juni 2019 op Duinkuil Hoorn, Terschelling tijdens Oerol

Spel: Kenzo Kusada, Alidtcha Binazon,
Niels van Heijningen, Tom de Ronde

Stemmen: Rick Paul van Mulligen , Marijn
Klaver, Dominic Kraemer, Markoesa Hamer, Sacha Muller, Marc Stoffels,
Barnaby Savage, Alidtcha Binanzon en Noah Voelker

Regie: Ulrike Quade

Muzikaal concept & compositie: Strijbos
& Van Rijswijk

Dramaturgie: Thomas Lamers

Kostuumontwerp: Carly Everaert

Scenografie: Sabine Okrouhlík, Kevin Pieterse, Noor Stenfert Kroese onder
leiding van Sacha Zwiars

Choreografie: Kenzo Kusada

Regie-assistentie: Suze van Miltenburg

Vertaling en scriptbegeleiding: Arthur Eaton

www.ulrikequade.nl

www.strijbosvanrijswijk.com

Technostalgia is a coproduction of Ulrike Quade Company and Strijbos & Van Rijswijk. The performance premiered during Oerol on Duinkuil Hoorn, Terschelling on the 15th of June 2019

Actors: Kenzo Kusuda, Alidtcha Binazon,
Niels van Heijningen, Tom de Ronde

Voices: Rick Paul van Mulligen , Marijn Klaver, Dominic Kraemer,
Markoesa Hamer, Sacha
Muller, Marc Stoffels, Barnaby Savage, Alidtcha Binanzon and Noah
Voelker

Direction: Ulrike Quade

Musical concept and composition: Strijbos &
Van Rijswijk

Dramaturgy: Thomas Lamers

Costume design: Carly Everaert

Scenography: Sabine Okrouhlik, Kevin Pieterse, Noor Stenfert Kroese, under
supervision of Sacha Zwiers

Choreography: Kenzo Kusada

Assistant director: Suze van Miltenburg

Translation and script support: Arthur Eaton

www.ulrikequade.nl

www.strijbosvanrijswijk.com

Marcel Roijaards (Den Haag, 1966) volgde de toneelopleiding Studio Herman Teirlinck in Antwerpen. Voordat hij begon met schrijven, speelde hij een aantal jaar bij gezelschappen als 't Gebroed, Toneelgroep De Appel en het RO theater. Zijn jeugdroman *Rebel met Vleugels* werd uitgegeven door Querido (2012). Hij schreef diverse filmscenario's waaronder *Sevilla* (Gouden Kalf 2012) en *Broers* (2017). Voor het theater schreef en regisseerde hij o.a. bij ALBA theaterhuis, een broedplaats voor jong talent uit alle windstreken. Voor de Ulrike Quade Company bewerkte hij eerder het klassieke jeugdboek *Meester van de zwarte molen* en schreef hij het libretto voor de opera *Dorian Gray*.

www.marcelroijaards.nl

Toneelwerk

Technostalgia – 2019

Dorian Gray – 2018

Krabat – 2014

Blauwe konijnen naar links – 2009

Swinging Miss Christmas Disaster – 2008

O, Hart – 2007

Billy the Kid – 2004

Rasoul S – 2003

Icarus – 2001

Sporen – 2001

De klas van Babel – 2000

Marcel Roiijaards (The Hague, 1966) was trained in theatre at the Studio Herman Teirlinck in Antwerp, Belgium. Before he started writing, he was an actor for several years at companies such as 't Gebroed, Toneelgroep De Appel and the RO theater. His novel *Rebel met Vleugels* was published by Querido (2012). He wrote several filmscripts, such as *Sevilla* (Gouden Kalf 2012) and *Broers* (2017). In the theatre, he has written and directed for, among others, the ALBA theaterhuis, breeding ground for young talent. For the Ulrike Quade Company he adapted the children's classic *Meester van de zwarte molen* and wrote the libretto for the opera *Dorian Gray*.

www.marcelroiijaards.nl

Plays

Technostalgia – 2019

Dorian Gray – 2018

Krabat – 2014

Blauwe konijnen naar links – 2009

Swinging Miss Christmas Disaster – 2008

O, Hart – 2007

Billy the Kid – 2004

Rasoul S – 2003

Icarus – 2001

Sporen – 2001

De klas van Babel – 2000